

Jordi Calafell

Les Geòrgiques / *The Georgics*
(*cum mortuis in lingua mortua*) 1993-1994

Jordi Calafell Barcelona, 1961

Selecció d'exposicions / Selected Exhibitions

Llibreria Tartessos. Barcelona, 1991

Barcelona a vol d'artista. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, 1994.

A l'origen, l'home intervé en la natura —escull, ordena i estructura— i neix el treball agrícola, arrel i símbol de la cultura que el poeta Virgili glossà a *Les Geòrgiques*. Però la terra no regala res i els déus no ajuden sempre. I, massa sovint, les imatges harmòniques d'un món camperol no gaire llunyà esdevenen remotes, gairebé runes d'una sola generació, com les que Jordi Calafell evoca en aquestes fotografies. Terra i paisatges distants, però també pròxims, són el punt de partida per a unes obres que, en el pla més íntim, actuen de veritable catarsi per al seu autor. Aquí, les emocions s'alliberen i prenen cos d'imatges elaborades, d'impecable composició, on els processos de virat, lluny de constituir-se en simple exercici, responen amb atreviment a una concepció personal i conseqüent amb la gènesi de les mateixes obres. Els colors són símbols però també expressen, com a les primigènies fotografies de qualsevol llar, el caràcter d'antic, de vell, de pes i de matèria. Amb *Ametller*, Calafell rememora, potser sense intenció de fer-ho, les fotografies dels antics pictoralistes: una representació en part onírica, en part dramàtica, de la natura que sembla voler connectar amb allò espiritual. Sense entrar en conflicte amb la immediatesa inherent al llenguatge fotogràfic, els viratges se situen a l'altre plat de la balança, d'un costat l'atzar, la incògnita del dispar fotogràfic, de l'altre, la manipulació, les receptes, el control lent i plaent en el laboratori que té per objecte l'assoliment d'un bon resultat estètic, de la bellesa en definitiva. *Cum mortuis in lingua mortua* com a subtítol a una obra que és també un homenatge mut al pare mort. Sinèdoques de plantes, de bestiar, d'utillatge ja obsolet d'una terra no gaire agraïda. mirades tèrboles (també llambregades) indesxifrables al primer cop d'ull i, potser per això mateix, més suggeridores encara.

In the beginning, man interferes with Nature —chooses, arranges and structures— and so agricultural work is born, root and symbol of the culture that the poet Virgil described in The Georgics. But the land does not make a gift of anything and the gods do not always help. And, too often, the harmonious images of a rural world of not very long ago become remote, virtually rubble of a single generation, like those that Jordi Calafell evokes in these photographs. Distant, but also close, lands and landscapes are the point of departure for some works that, in the most intimate place, act as a true catharsis for their creator. Here, emotions are freed and take form in elaborated pictures, of impeccable composition in which the toning processes, far from being a simple exercise, respond daringly to a personal and consequent concept of the genesis of the works themselves. The colours are symbols but they also express, like the very first photographs in any home, the character of antiquity, of age, of weight and of material. In Almond Tree Calafell recalls, perhaps unintentionally, the photos of the old pictorialists: a representation, partly dream-like and partly dramatic, of Nature that seems to wish to connect with the spiritual beyond. Without coming into conflict with the immediacy inherent in photographic language, the tonings are placed in the other pan of the scales; on the one hand, there is chance, the unknown of the photographic shot and, on the other, manipulation, recipes, the slow and pleasurable control in the laboratory the object of which is the achievement of a good aesthetic result, of definitive beauty. Cum mortuis in lingua mortua as a subtitle to a work that is also a mute homage to a dead father. Synecdoches of plants, cattle, now obsolete tools for working not very productive land; obscure (also fleeting) looks, indecipherable at first glance and, perhaps for that very reason, even more suggestive.

Montserrat Gustà